

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερβάλλουσαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ετησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἐξάμηνος . . . > 4,50

Τρίμηνος . . . > 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος > > 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προσηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λελ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ὀκτωβρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 48

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων :— Ὁ Ἀσιγγανὸς Καμάνιος, ὁ θηριοδασεὺς, κρύπτει εἰς τὸ ἀμαξόσπιτόν του τὸν Λουδοβίκον Κορμῶν καὶ τὸν Τιάρκον, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Αὐστριακῶν τὸν μικρὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης. Σκοπεύουν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξιδιὸν των μέχρι Γαλλίας μετὰ τὸ ἀμαξόσπιτον τοῦ Καμάνιου, παραλαμβάνοντες καὶ τὸ θηριοτροφεῖόν του, καὶ ἐλπίζον νὰ διαφύγουν οὕτω τοὺς Αὐστριακοὺς διώκτας των. Ὁ Τιάρκος ἐρωτᾷ τὸν Καμάνιον ἂν ἔχη μαζί του ἀσιγγάνικα ρούχα.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ ὑποχρεωτικὸς θηριοδασεὺς, καὶ ἀνοίξας ἐν κινώτιον κρυμμένον ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ἐπέδειξεν ὁλόκληρον συλλογὴν.

Ὁ πρῶν γιδαμαξᾶς τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης ἐκύτταξε συγκεκινημένους τὰ γραφικὰ ἐκεῖνα ῥάκη, τὰ ὅποια τῷ ὑπενθύμιζαν τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, καὶ εὐχαρίστως ἀντήλλαξε τὴν στολὴν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θεράποντος μετὰ τὴν κόκκινην βλούζαν καὶ τὴν δερματίνην ζώνην τῶν ὑπηρετῶν τοῦ θηριοτροφείου.

Ὁ συνταγματάρχης Κορμᾶς ἐμिमήθη τὸ παράδειγμά του καὶ κατόπιν ἠθέλησαν νὰ μετεμφέσουν ὁμοίως καὶ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης.

Τοῦτο ἦτο δυσκολώτερον, διότι ἡ ἱματιοθήκη τοῦ Καμάνιου δὲν περιεῖχε καὶ ἐνδύματα παιδικά. Ἐν τούτοις ὁ Τιάρκος κατῳρώσε νάνακαλύψῃ ἐν μικροσκοπικῶν πανταλονάκι ἀπὸ δέρμα τὸ ὅποιον ἴσως ἄλλοτε ἀνῆκεν εἰς αὐτόν. Σανδάλια μετὰ σχοινία ἀντικατέστησαν τὰ κομψὰ σαρκινάκια τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης· τὰ ξανθὰ του

μαλλιάκια ἐκάλυψαν μετὰ σκουφάκι πλεκτόν, τὸ ὅποιον εἶχε φούνταν πολὺχρωμον, καὶ τέλος ἐσχίσαν ὀλίγον τὸ λεπτὸν ὑποκαμισάκι του καὶ ἀπέσπασαν τὴν τραχηλιάν. Οὕτως ἐνδεδυμένος, ὁ υἱὸς τοῦ Ναπολέοντος ἤμποροῦσε, χωρὶς κίνδυνον ἀναγνωρίσεως, νὰ ἐξέρχεται κατὰ τὸ ταξιδιὸν εἰς τὸν ἐξώστην, τὸν ὅποιον ἐσχημάτιζε τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ ἀμαξόσπιτου.

Ἐφαίνετο διὰ τοῦτο πολὺ εὐχαριστήμενος καὶ ἐγελοῦσε μετὰ τὴν καρδίαν του ὁ δυστυχὴς μικρὸς βασιλόπαις, ὁ ὅποιος

ἐπροτιμοῦσε τὸ ξύλινον αὐτὸ σπιτάκι «ποῦ περπατοῦσε», ἀπὸ τὸ σκυθρωπὸν παλάτι τοῦ Σαμπρύν...

Τὰ θηρία τοῦ Καμάνιου

Ἡ χαρὰ του δὲν εἶχε πλέον ὅρια, ὅταν ἐφθασαν εἰς τὰμάξια τοῦ θηριοτροφείου. Ὁ Καμάνιος διέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ σηκώσουν τὰ ξύλινα σκεπάσματα τῶν κλωθῶν καὶ παρουσίασε τὰ θηρία τοῦ ὅπως τὸ ἔκαμνεν εἰς τὰς παραστάσεις.

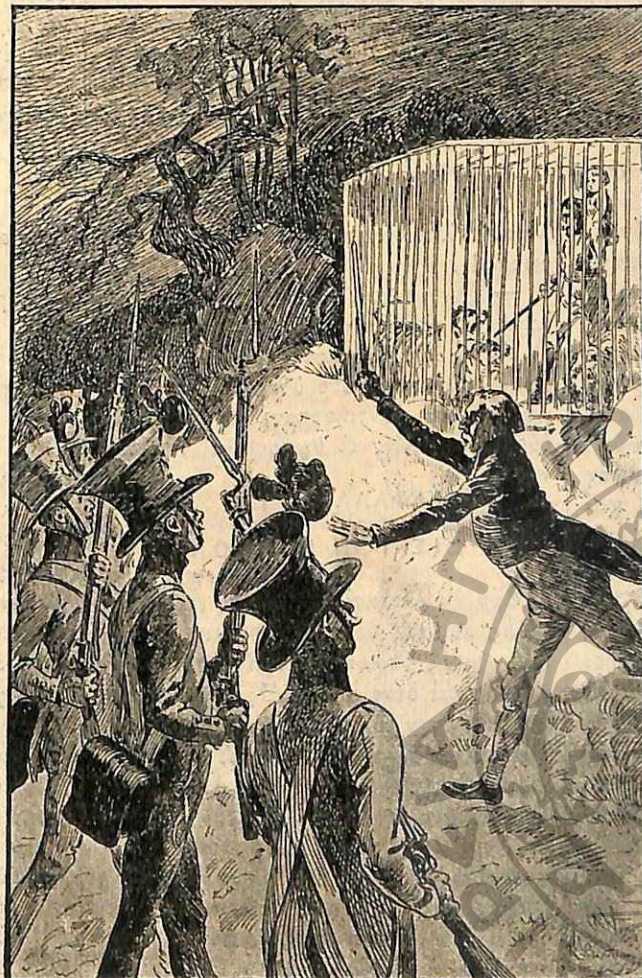
Κατ' ἀρχὰς τοὺς ἐδείξε τὸν Νέμεον, τὸν μεγάλον ἀφρικανικὸν τοῦ λέοντα, ὁ ὅποιος, παρὰ τὴν ἀγρίαν του ὄψιν, τὴν πελωρίαν κεφαλὴν του, τὴν ἀνασηκωμένην χεῖρα του καὶ τὰ φοβερά του πηδήματα, ἦτο ἀγαθὸς καὶ ἡμέτερος ὡς σκύλος κατοικίδιος. Ὁ θηριοδασεὺς ἔχωνε τὸ κεφάλι του μέσα εἰς τὸ στόμα του, τὸν ἐκαβαλλίκευε καὶ τοῦ ἐτραβοῦσε τὴν οὐράν, τῆς ὁποίας ἐν μικρὸν κτύπημα θὰ ἐφθανε διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ.

Ἡ λέαινα ἦτο ἐπίσης ἐξημερωμένη, ἀλλὰ πλέον ἐπιφυλακτικὴ, ὀλιγωτέρον διαχυτικὴ. Ὅταν ὁ Καμάνιος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κλωθὸν τῆς, ἐκείνη ἀνέσηκωσε τὸ χεῖλος τῆς, ἀπεκάλυψε τοὺς τεραστίους τοὺς ὀδόντας καὶ τὸν ἠτένισε μετὰ πρᾶσινα μάτια τῆς χωρὶς νὰ κινήθῃ διδούλου.

Πρὶν εἰσελθῇ εἰς τὸν ἄλλον κλωθὸν, ὅπου ἐφυλάσσοντο τίγρεις καὶ λεοπαρδάλεις, ὁ Καμάνιος ὥπλισθη μετὰ μίαν σιδηρὰν αἰχμηρὰν ράβδον.

— Εἶνε μία τίγρις, εἶπε, ποῦ τὴν ἔχω λίγον καιρὸ· εἶνε φοβερὴ!

Πραγματικῶς τὸ θανμάσιον θηρίον, ὅταν εἶδε τὸν δασεὺν, ἐξεδήλωσε θυμὸν. Ἐπηδούσεν ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ κλωθοῦ ὡς τὸ ἄλλο, καὶ ἐκτυποῦσε μετὰ

«Σταθῆτε!... μὴν πυροβολήσετε!...»

τὸ κεφάλι του τὴν ὁρμήν, συγκλονοῦν ὁλόκληρον τὴν ἀμαξάν. Ἄλλ' ὁ Καμάνιος ἦτο πολυμήδης καὶ ἀφοβός. Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κλωθόν, τὰ θηρία ὀπισθοχώρησαν πρὸ αὐτοῦ ἐρποντα. Ἐξέβαλε κραυγὰς λαρυγγώδεις, τὰ ἐκτύπησε μὲ τὴν ράβδον του ὡς σκύλους καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ, διότι ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ παραπετινῇ τὸ πείραμα μὲ τὰ μόλις ἐξημερωμένα ἐκεῖνα θηρία, τὰ ὁποῖα μόνον τὸ θάρρος τοῦ δαμαστέου καὶ ὁ μαγνητισμὸς τοῦ βλέμματός του κατώρθωναν νὰ συγκρατήσουν μίαν στιγμὴν.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἔχειροκρότησεν ὅταν εἶδε τὸν νέον του φίλον ἐξεργόμενον ἀπὸ τὸν κλωθόν, τὸν ὁποῖον τὰ μανιῶδη πηδήματα τῆς τίγρεως ἐξηκολούθουν νὰ σείουν.

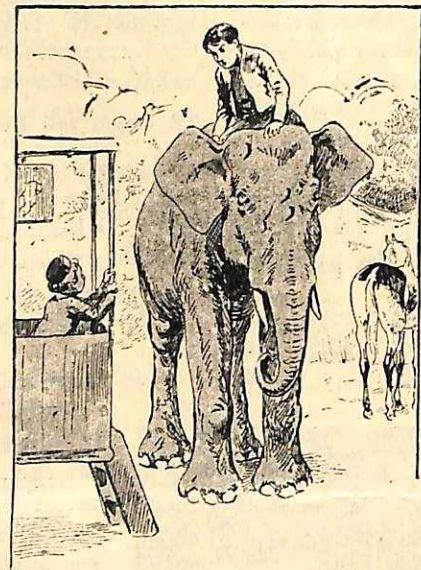
— Κύριε, εἶπε σοβαρῶς πρὸς τὸν θηριοδασκτὴν, ὅταν θὰ γυρίσω ἐστὶν Κεραμεῖον θέλω νὰ ἔλθετε μὲ τὰ θηρία σας, καὶ ἂν οἱ κακκοὶ ποῦ πῆραν τὴν θέσιν τοῦ μπαμπᾶ μου ξανάλθουν, νὰ τὰ βάλετε νὰ τοὺς φᾶνε!

— Ἐμμενὲ τώρα νὰ ἰδοῦν καὶ τὸν Τόμπυ, τὸν πελώριον ἐλέφαντα. Ἦτο δεμένος ἀπὸ τὸ πόδι εἰς ἓν μεγάλον δένδρον.

— Συνεννοούμεθα μαζί, ἐβεβαίωσεν ὁ Καμάνιος τοὺς ξένους του, σὰ νὰ μιλούσαμε τὴν ἰδίαν γλῶσσαν. Καὶ διὰ νὰ τοὺς τὸ ἀποδείξῃ, ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς προδοσιῆδος τοῦ ἀγαπημένου του. Ἀμέσως ὁ ἐλέφας ἀνύψωσε τὸν κύριόν του εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἤσυχα-ἤσυχα τὸν ἐκάθησε εἰς τὴν ράχιν του. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ τρέχῃ, νὰ σταματᾷ καὶ νὰ ἐξαπλώνεται, ὅπως τὸν διέτασεν ὁ Καμάνιος. Ἐβλεπες νὰ λάμπῃ ἀπὸ νοσημοσύνην τὸ μικρὸν του μάτι, χατ μένον εἰς τὸν τεράστιον ὄγκον τῆς φαῖδας κεφαλῆς.

Ἀφοῦ εἶδαν καὶ τοὺς ὄφεις, οἱ ὁποῖοι ἐκοιμῶντο ὑπὸ μάλλινα σκεπάσματα, ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ θηριοτροφεῖου ἐτελείωσε καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸ ἀμαξόσπιτον. Ὁ Τιάρκος καὶ ὁ συνταγματάρχης, πλήρεις θαυμασμοῦ, συνεχάρησαν τὸν θηριοδασκτὴν διὰ τὰ ἐκτακτὰ ζῶά του, καὶ ἔπειτα συνδυσσεύοντο πάλιν περὶ τῆς υποθέσεώς των.

Ἐπειδὴ, κατὰ τοὺς αὐστηροὺς αὐστριακοὺς νόμους, κανεὶς Ἀτσιγγανὸς δὲν ἠμποροῦσε νὰ ταξιδεύῃ χωρὶς τακτικὸν διαβατήριον, ὁ Καμάνιος ἐσκέφθη νὰ πομπήσῃ προσωρινῶς δύο ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς του καὶ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃ

διὰ τοῦ Κορμᾶ καὶ τοῦ Τιάρκου, ἐφορίζων αὐτοὺς διὰ τῶν διαβατηρίων των. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ εἶχαν μπελάδες μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν θὰ διέσχίζον διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἂν ἐκρυπτον ἐπιμελῶς τὸν μικρὸν βασιλέα, δὲν θὰ διήγειρον καμμίαν ὑπόψιν.

Τὸ στρατήγημα τοῦτο ἐπεδοκίμασεν ὁ Κορμᾶς, ὁ ὁποῖος ἠρώτησε τὸν νέον του κύριον ποῖα θὰ ἦσαν τὰ καθήκοντά του ὡς βοήθου.

— Ἀλλοίμονο, συνταγματάρχα μου! ἐπιθύρουν ὁ ἀγαθὸς Καμάνιος μὲ δειλίαν καὶ συστολήν λυποῦμαι ποῦ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς πῶ, ὅτι πρέπει νὰ καμίνεσθε τουλάχιστον πῶς καθαρίζετε τὰ κλουδιά καὶ πῶς μὲ βοηθεῖτε νὰ ταῖζω τὰ ζῶά μου.

— Θὰ τὸ κάμω! ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης.

— Ἀμὴ ἐγὼ; ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος.

— Ἐσύ, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ Καμάνιος μὲ περισσώτερον θάρρος, ἀφοῦ ἔκαμες ἐστὶν χεῖρα τοῦ Βοδόγ, ἔξερεις ἀπὸ ζῶα. Σοῦ παραδίδω λοιπὸν τὸν Τόμπυ. Εἶνε ἔξυπνος καὶ καλὸς, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν ὀδηγῇ καὶ νὰς ἄνθρωπος νύκτας ἀνθρώπου.

— Καὶ γιὰτὶ δὲν μπορῶ; (Σελ. 390, στ. γ').

— Ἐννοιά σου, εἶπεν ὁ Τιάρκος ἀναλαμβάνω τὸν Τόμπυ!

Ἀφοῦ ἐκανονίσθησαν οὕτως ὅλα καὶ ἀπεπέμφθησαν οἱ δύο ὑπηρετὰ τοῦ Καμάνιου, διὰ νὰντικατασταθῶν ὑπὸ τῶν δύο συνωμοτῶν, τὸ θηριοτροφεῖον ἐξεκίνησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Εἰς τὸν κλωθόν

Δύο ἡμέραι καὶ δύο νύκτες εἶχον παρελθῇ ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς τοῦ μικροῦ Βασιλέως. Τὸ θηριοτροφεῖον ἐφθασεν εἰς τὸ Λίντς, καὶ ὅταν ὁ Κορμᾶς καὶ ὁ Τιάρκος εἶδαν τὴν πύλιν ἐκείνης τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν εἶχον διέλθῃ πρὸ δύο ἐτῶν, κομισαὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐρίγγησαν εἰς τὴν φοβερὰν ἀνάμνησιν!.

Καὶ ὅμως τώρα ἡ θέσις των ἦτο ἀκόμη δυσχερεστέρα δὲν ἔφερον πλέον μίαν ἐπιστολήν, ἀλλὰ καὶ ἀπείρως πολυτιμότερον: ἓνα παιδί τοῦ ὁποῖου οἱ ξανθοὶ βόστροχοι καὶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ θὰ ἐχρησίμευον ὡς σημαῖα εἰς ὅλους τοὺς

πιστοὺς τοῦ Ναπολέοντος. Δὲν ἐπρόκειτο πλέον νὰ διαβιβάσῃ μία διαταγὴ διὰ μίαν μάχην, ἀλλὰ νὰνατραπῇ μία δυναστεία, νὰ διωγθοῦν οἱ Βουρβῶνοι καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας νὰναβιβασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ νικητοῦ τοῦ Μαρέγκου καὶ τοῦ Ἀουστερλίτς.

Ἔως τώρα εἶχαν ταξιδεύσῃ ἀνενοχλήτως ἀλλὰ πρὸ τοῦ Λίντς εὐρεθείς, ὁ Κορμᾶς κατελήφθη ὑπὸ κακοῦ προκαταλήψεως καὶ παρεκάλεσε τὸν Καμάνιον νὰ μὴν εἰσέλθῃ διὰ τὰ δώδεκα, ὡς ἐσκόπευε, παρὰστασι εἰς τὴν πόλιν. Ὁ θηριοδασκτὴς ἀντέτεινε, διότι, ἔλεγε, αὐτὸ θὰ ἐφαίνετο παράδοξον καὶ ὑποπτον νὰ περάσῃ ἐν θηριοτροφεῖον ἀπὸ μίαν μεγάλην πόλιν χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῇ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ συνταγματάρχης ἐπέμενεν, ὁ Καμάνιος συγκρατεσθῇ.

— Καλὰ, εἶπε ὁ ἀεκαλουθῶμεν τὸ ταξιδεῖν μας ὅταν ἡ πόλις θὰ κοιμηθῇ.

Οἱ ἄποικοι ἐξελεύθησαν καὶ τὰμάξια ἐκρύβθησαν μετὰ βίας ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους. Δὲν ἐσῆκωσαν καὶ τὰ σκεπάσματα τῶν κλωθῶν, διὰ νὰ μείνουν βυθισμένα εἰς τὸ σκότος τὰ θηρία καὶ νὰ οὐρλιάζον ὅσω τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον.

Τὸ μέρος ἐφαίνετο ἐντελὲς ἔρημον καὶ ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς ἐνεδαρύνθη νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης εἰς τὴν ταρατσαν τοῦ ἀμαξόσπιτου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐκύτταζαν καὶ οἱ δύο μελαγχολικοὶ τὸ δάσος καλυπτόμενον ὅλον ἀπὸ τὸ σκότος τῆς νυκτός.

— Κοντεύουμε νὰ φθάσωμε στὴ Γαλλία; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς βασιλεὺς.

— Ὑπομονὴ ὀλίγες ἡμέρες, Μεγαλειότητα, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης.

— Καὶ ὅταν φθάσωμε ἐκεῖ, ὑπέλαβεν ὁ μικρὸς, ὅλοι στὸ δρόμο θὰ μὲ χαιρετοῦν, ὅπως τότε ποῦ ἐβγαίνα μὲ τὴν γιᾶμαξά τοῦ Τάκου, καὶ ὁ φωνάζουν «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ»;

— Ἐννοεῖται, Μεγαλειότητα.

Ἡ συνομιλία αὕτη διεκόπη, διότι ἐφθασεν ὁ Τόμπυ ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Τιάρκου, νὰ καλησπερίσῃ τὸν μικρὸν Ναπολέοντα. Ὁ νεαρὸς βοήμης, ὁ ὁποῖος, χρησιμοποιοῦσας καὶ πάλιν τ' ἀληθινὰ μαθήματα τοῦ Βοδόγ, εἶχε κατορθώσῃ νὰ ὑποτάξῃ τελείως τὸν ἐλέφαντα, ἐκάθητο εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ ἐφαίνετο κατευχαριστήμενος.

— Κρίμα, Μεγαλειότητα, εἶπε, ποῦ δὲν μπορεῖτε ν' ἀνεβῇτε κατὰ μου στὸν Τόμπυ. Θὰ σᾶς διεσκέδαζεν ἀκόμη πλεονάζον ἀπὸ τὴν γιᾶμαξα.

— Καὶ γιὰτὶ δὲν μπορῶ; ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ μικρὸς, ἐτοιμὸς νὰ τρέξῃ πρὸς τὸν φίλον του.

Ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χεῖρ.

— Ὅχι, Μεγαλειότητα, εἶπεν, αὐτὸ εἶνε ἐπικίνδυνον, καὶ ἂν πάθετε τίποτε, τί

θὰ κάμουν οἱ Γάλλοι ποῦ σᾶς περιμένουν;

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς δὲν ἐπέμεινε, καὶ ἠρέσθη νὰ θωπεύσῃ τὸ ἄκρον τῆς προδοσιῆδος, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔτεινεν ὁ Τόμπυ ὡς δεῖγμα τῆς φιλίας του.

Ἡ καταδίωξις

Ἐξάφνα ὁ Τιάρκος ἀνέκραξε:

— Προσοχὴ! Βλέπω κατὰ ἱππεῖς ποῦ ἐργάζονται ἴσα πᾶνός μας!

Ὁ Καμάνιος προσέτρεξεν ἀνήσυχος.

— Ἀς κρύψωμε τὸν βασιλέα τῆς Ρώμης, εἶπεν. Ἐμεῖς δὲν τρέχουμε κανένα κίνδυνον... Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε πῶς εἰσθε ὑπηρετὰ μου! Δουλειά!..

Ὁ συνταγματάρχης εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὸ ἀμαξόσπιτον καὶ ἐνέκλεισε τὸν μικρὸν βασιλέα εἰς ἓν ἐρμάριον τοῦ ξυλοτοίχου.

— Μὴν κινήθῃτε, Μεγαλειότητα, τῷ εἶπε κακοὶ ἄνθρωποι, ἐχθροὶ τοῦ μπαμπᾶ σας, μᾶς κυνηγοῦν!

Μετὰ τοῦτο ὁ Κορμᾶς ἐξῆλθεν ὀπισθεὶς μ' ἓνα πτύον καὶ μ' ἓνα κᾶδον, διηρύνθη πρὸς τοὺς κλωθούς ὡς ὑπηρετῆς τοῦ θηριοτροφεῖου ἐτοιμαζόμενος ν' ἀναλάβῃ τὴν καθημερινήν του ἐργασίαν.

Ἦτο καιρὸς. Πέντε στρατιῶται τῆς φρουρᾶς τοῦ Λίντς, ὀδηγούμενοι ἀπὸ ἓνα ἄνδρα μὲ πολιτικά, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο ἀστυνομικός, εἰσέβαλον εἰς τὸ δάσος, ὅπου ἦσαν κρυμμένα τ' ἀμαξία.

Ὁ Καμάνιος τοὺς προϋπήνησε μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀταραξίαν.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ θηριοτροφεῖου; ἠρώτησεν ὁ ὀδηγὸν τοὺς στρατιώτας.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀπεκρίθη ὁ Καμάνιος.

— Καὶ γιὰτὶ κρυφθήκατε ἐς αὐτὸ τὸ δάσος ἀντὶ νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν πόλιν;

— Γιατὶ ἡ ζωὴ εἶνε ἀκρίβη εἰς τὸ Λίντς καὶ ἐπικίνδυνη τὴν ἐξοχὴν.

— Μποροῦσατε νὰ δώσατε μίαν παρὰστασιν καὶ νὰ βγάλετε τὰ ἐξοδά σας.

— Ἀδύνατον!

— Γιατὶ;

— Ἡ τίγρις μου ἀγρίεψε καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐργασθῇ.

Αἱ ἀπαντήσεις αὗται δὲν ἐφάνησαν πολὺ πειστικαὶ εἰς τὸν ἀστυνομικόν.

— Δειξάτε μου τὸν ἀδελφόν σας καὶ τὰ διαβατήρια, εἶπε.

— Τὰ ἔχω ἐστὶν ἀμαξόσπιτον, ἂν θέλετε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, θὰ σᾶς τὰ δεῖξω ὅλα.

— Ἐμπρός!

Ὅταν συνθροίσθησαν ὅλοι εἰς τὸ ἀμαξόσπιτον, ὁ Καμάνιος ἐβγαλεν ἀπὸ ἓνα συρτάρι τὰ ζητηθέντα ἐγγράφα καὶ τὰ παρυσίασεν εἰς τὸν ἀστυνομικόν. Αὐτὸς τὰ ἐδιάβασε μὲ τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν καὶ ἔπειτα ἠρώτησεν:

— Ἐκτός ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὑπηρετὰς, δὲν ἔχετε κανένα ἄλλον;... οὕτε γυναικα, οὕτε παιδιὰ;

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ, περὶ τοῦ ὁποῖου θὰ σᾶς ὁμιλήσω σήμερον, εἶνε Ἐκτὸς τούτου, εἶνε νεαρός

τατος, μόλις δεκαοκταετής. Ἡ ἐπιτυχία του λοιπὸν μᾶς ἐνδιαφέρει διττῶς: καὶ ὡς τιμῶσα τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὡς τιμῶσα τὴν νεολαίαν τῆς, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἀπευθύνεται τὸ περιοδικὸν τοῦτο.

Θ' ἀνεγνώσατε ἴσως εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν ἐκπληκτικὴν εἰδήσιν. Ὁ κ. Μιλτιάδης Ζαχαράκης, μαθητὴς τῆς Σχολῆς τῶν Δοκίμων, ἐφευρε μίαν ἐντελῶς νέαν πτητικὴν μηχανήν. Πρὸ τεσσάρων μηνῶν, μὲ ἄδειαν τὴν ὁποίαν προθύμως τοῦ ἔδωσαν, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ κατεσκεύασεν ἓν μικρὸν δοκιμαστικὸν πρότυπον—μ. ο. π. ἐλ. ο.—τῆς μηχανῆς του, καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔγειναν αἱ δοκιμαὶ ἐνώπιον τοῦ κ. Δεκρανζ, εἰδικοῦ μηχανικοῦ τῆς ἀεροπορίας παρὰ τῷ Γαλλικῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Στρατιωτικῶν, τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀεροπορίας εἰς τὴν Σορβόννην, τοῦ Ἑλλήνου κ. Ζαχαράκη—ἰδρυτοῦ τῆς νέας αὐτῆς ἑδρας,—τοῦ προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Ταμπσκοπούλου, καὶ ἄλλων πολλῶν.

Αἱ δοκιμαὶ αὗται ἐκρίθησαν γενικῶς ὡς μία μεγάλη ἐπιτυχία, διότι ἐπέβεβαίωσαν ὅλους τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἐφευρέτου. Τὸ μηχανήμα—γραφεὶ ἓνας ανταποκριτής,—ἀνυψώθη παρασύρον καὶ τὸ σύρμα, τὸ ὁποῖον ἐδίει ρεῦμα εἰς τὸν μικροσκοπικὸν του κινητήρα, ὅλοι του δὲ αἱ κινήσεις, σταθεραὶ καὶ ἐκ τῶν προτέρων ὑπολογισμέναι, ἀπεδείξαν ὅτι ἔχει ἀπολύτως θετικὴν καὶ ἀνεξάρτητον τοῦ περιβάλλοντος δύναμιν ἀνυψώσεως, πρὸς σέως καὶ εὐσταθείας εἰς τὸν ἀέρα.

Λεπτομερεῖας περισσοτέρας δὲν γνωρίζομεν. Ἡ ἐφεύρεσις εἶνε ἀκόμη «μυστικὴ» καὶ διὰ μίαν μυστικὴν ἐφεύρεσιν δὲν ὀμιλοῦν παρὰ μὲ τὰ «κοραίστικα» ποῦ σᾶς ἀντέγραψα παραπάνω. Τὸ βέβαιον ὅμως καὶ τὸ σπουδαῖον εἶνε, ὅτι ἡ πτητικὴ μηχανὴ τοῦ κ. Ζαχαράκη εἰσαυμάσθη ὑπὸ τῶν εἰδικῶν καὶ ὅτι ὁ ἐφευρέτης λαβὼν προνόμιον, ἐκλείσεν ἤδη συμφωνίαν μὲ τὸ μέγα κατὰστημα ἀεροπορίας Γκερλὼ διὰ τὴν ἐκμετάλλευσίν της. Ἄμα ὑπογράφουν τὰ συμβόλαια, θάρσις εἰς τὸ ἐργαστάσιον Γκερλὼ ἡ κατασκευὴ τοῦ πρώτου ἀεροπλάνου—Ζαχαράκη—ὡς τὸ εἰπόμενον οὕτω,—τὸ ὁποῖον θὰ στοί-

— Ὅχι, Ἐξοχώτατε.

— Πρέπει νὰ βεβαιωθοῦμε.

Ὁ ἀστυνόμος ἐκάλεσε τοὺς στρατιώ-

τας καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀνάψετε τὰ φανάρια σας καὶ ψά-

ξετε καλὰ ἐς ὅλ' αὐτὰ τὰμάξια. Οἱ στρατιῶται ἔσπευσαν νὰ ἐκτελέ-

σουν τὴν διαταγὴν, καὶ ἐνῶ ἠρέυνων ἐ-

πιμελῶς καὶ τὰς παραμικροτέρας γω-

νίας τῆς πρώτης ἀμάξης, ὁ Τιάρκος ἀν-

τήλλασεν ἀπηλπισμένα βλέμματα μὲ

τὸν συνταγματάρχην.

— Θὰ τοὺς ἀνακαλύψουν!... ἐσυλλο-

γίζετο αὐτοὶ βέβαια εἶνε ἀπεσταλμένοι

τοῦ Μέλτερινιχ!...

— Χαθήκαμε! ἐπιθύρουν ὁ Λουδο-

βίκος Κορμᾶς, παρακολουθῶν τὴν ἐπι-

μονον ἐκείνην ἐρευναν.

Οἱ Αὐστριακοί, ἀφοῦ ἠρέυνησαν τὸ

πρῶτον ἀμάξι, μετέβησαν εἰς τὸ δεύτε-

ρον. Ἐκεῖ—μέσα ἦτο κρυμμένος ὁ υἱὸς

τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ ἀστυνόμος ἐκτυ-

ποῦσε μὲ τὸ μπαστούνι του δοκιμαστι-

κῶς τὰ τοιχώματα.

Ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ Τιάρκος ὤ-

ρμησαν, ἐτοιμοὶ νὰγωνισθοῦν μέχρι τέ-

λους, δύο αὐτοὶ ἐναντίον ἑξ, καὶ ἐσφιγ-

γαν ἤδη εἰς τὰ χεῖρα των τὰ ἐγχειρί-

δια μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν ὀπισθήμενοι...

Τὸ μυστικὸν ἐρμάριον ἀνεκαλύφθη!

— Τὰ φανάρια γρήγορα!... ἀνέκρα-

ξε θριαμβευτικῶς ὁ ἀστυνόμος. Ἐδῶ εἶνε

ἡ κρύπτη!

Οἱ στρατιῶται ὑψόνουν τὰ φανάρια,

ὁ συνταγματάρχης ὑψώνει τὴν χεῖρα ἐ-

τοιμὸς νὰ κυτπήσῃ, ἀλλ' ἐξάφνα τὴν

καταδιβάλλει κατάπληκτος: Τὸ ἐρμάρι

εἶνε κενόν!

Ἐδῶ, Νέμεε!

— Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ διαβολο—ἀτσιγ-

γανος; ἠρώτησε μὲ θυμὸν ὁ ἀστυνόμος,

βλέπων ὅτι ὁ Καμάνιος δὲν εὕρισκετο

πλέον ἐκεῖ.

— Ὁ ἀτσιγγανὸς! ποῦ εἶνε ὁ ἀτσιγ-

γανος; ἐπαναλαμβάνουν οἱ στρατιῶται

ἐξορμώντες ἀπὸ τὸ ἀμαξόσπιτον.

— Ἐδῶ! ἀποκρίνεται μία ἡχηρὰ φω-

νή, ἐξερχομένη ἀπὸ τὸν κλωθόν τῶν

θη

χίσι, 60-70 χιλιάδες φράγκα. Και ο έφευρέτης θα μείνει εις την Γαλλίαν δια να επιβλέψη τας έργασίας και δια να ιδη βεβαίως τόν έριστικόν θρίαμβον τής έφευρέσεώς του, όταν ή πτηνική μηχανή του, μεγάλη πλέον και αληθινή, θάνα-βιδάσῃ εις τα ύψη τόν πρώτον της αεροναύτην...

Και μία λεπτομέρεια. Η ύπογραφη τών συμβολαίων με τόν οίκον Γκρελώ ανεβλήθη έως να φθάση από τας 'Αθήνας εις τόν Παρίσι πληρεξούσιον του κ. Ζαχαράκη πατρός, διορίζοντος κηδεμόνα του υιού του τόν πρόξενον κ. Ταμπακόπουλον! Εύρετε διατί χρειάζεται αυτή ή διατύπωσις; Ο έφευρέτης είναι ακόμη ανήλικος — κατά τόν νόμον — και δεν εμπορεί να ύπογράψῃ μόνος του τὰ συμβολαία του. Με άλλους λόγους, ή ύπογραφή του δεν έχει ακόμη πέραςιν. Άλλὰ τί σημαίνει αυτό, όταν έχουν περάσιν αί έφευρέσεις του!

Λέγουν ότι ο νέος Ζαχαράκης είναι μηχανική μεγαλοφυΐα. Με τας στοιχειώδεις μόνον γνώσεις τής μηχανικής, που έδιδάχθη, δεν θα έκαμνε τίποτε. Εφηρομοσεν όμως νόμους, τούς οποίους δεν ήξευρε και έκαμε δια την έφεύρεσιν του ύπολογισμούς, τών όποιων έθαυμάσθη ή ακρίβεια και ή πρωτοτυπία. Τι εύτυχισμένο παιδί!...

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΙΣΩΠΟΝ ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Επιδέξιος κυνηγός,
Σάν 'Απόλλωνας γοργός
Σε κορφή βουνού ανεβαίνει
Με την όψη του αναμμένη
Και καθώς τόν αντικρύζουν
Λύκοι, έλάφια και πουλιά
Νά κρυφτούν πισσοδρομίζουν
"Οπου ρέμια και σπηλιά...
Μοναχά την ώρα χαίτη,
Σάν τόν Νεφέλη γερέτη,
Φρίσσοντας τρανό λιοντάρι
Και χτυπώντας τὸ ποδάρι
Τρομερόφωνο τὸ κράζει
— Άνθρωπάκουσ δεν τρομάζει
Βασιλιάς... "Αν σου βαστά
Κόπιας' έλα πιό κοντά...
Μά έτσι εκείνος τὸ άπαντή,
Βέλος ρίχνοντάς του τόρα:
— Δέξου έτούτο για την ώρα,
Και σάν κάνεις γνωριμιά
Μ' έναν τέτοιο μου υπηρέτη,
Κάλεσέ με κι' άλλη μιά,
Νά χαϊδέω σου τη χαίτη!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ ΜΟΥ

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

[Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 381]

Είχαν γίνη τώρα έννέα άγόρια και κορίτσια, και ο περιβολάρχης δεν ήμπορούσε να εξηγήσῃ με τη γυναίκα του που θα σταματήσει, τὸ κακό. Και τόν έγρύνιαζεν ή γυναίκα του:

— Τὰ βλέπεις, τί έπαθες; Έγώ έλεγα να είχαμεν ένα παιδί για παρηγορία και για θάρρος, και συ ήθελες πέντε δέκα.

— Τ'ώπα ναί, άντέχουν ο περιβολάρχης, αλλά όχι και για να γείνη! Και κανένα να μην είναι για δουλειά! Όλο πανουργία τὸ πρώτο, όλο δολοπλοκία τὰ διδυμα φειδόπουλα, όλο κακία τὸ λυκόπουλο, όλο άγριάδα ή τίγρις, όλο τεμ-

«Ήτο εκεί μέσα, κρατών τόν Βασιλέα τής Ρώμης...»
(Σελ. 391, στ. 6'.)

πελιά και ξάπλωμα ο έλέφας. (Οά μάς φάνε.

— Σάν να καταλαβαίνω, άπαντ' ή γυναίκα, και ο Θεός εύρει τί κάνει!

Υστερα από λίγες ήμέρες ήλθε και τὸ δέκατον για να συμπληρωθῇ ο αριθμός τής εύχης. Ένα ώραίο λεοντάρι μεταμορφώθηκε εις ένα παλληκάρι δυνατό, ξανθό και ώραίο, που ήλθε να βάλῃ σε τάξι όλα τ' άλλα παιδιά που έτρεμαν εμπρός του, και να γίνη αληθινός βοηθός του περιβολάρχη υπερίφανο για τή δύναμίν του και τήν αξία του, ήτο καταδεδι-κτικό και έργατικό, και άμα έβαζε τή φωνή όλα τ' άλλα παιδιά εξάρωναν εμπρός του.

Τώρα τὸ άντρώγυνον σάν να ξανάσανε. Τὸ περιβόλι επήρε άλλη ζωή, όλο ξανάγιγεν, εσκάφθηκεν, έλακεύθηκε, πρα-

σιές καινούργιες έμπήκαν, σπάνια λουλούδια εκάλλιεργήθησαν, και ήτο ένα κάμαρι να τὰ βλέπης και μία άπόλαυσις να τὰ μυρίζης.

Οί τριγυρικοί περιβολάρχηδες δεν εμπούσαν να εξηγήσουν τὰ πράγματα και άρχισαν να μουρμουρίζουν πως είναι μάγος ο περιβολάρχης και μάγισσα ή γυναίκα του. Ο ένας με τόν άλλον τὸ έλεγε, τὸ έσυζητούσε, ως που έφθασεν εις τὰ αυτιά τής εξουσίας.

Και ένα καλό βράδυ εξεκίνησεν ή άρχή και ή εξουσία για τὸ σπίτι του περιβολάρχη.

Είχεν άρχισεί τὸ φθινόπωρον και μάλιστα ή έσυχή ήτο περασμένη που τὰ δένδρα έφυλλορροούσαν και τὰ φύλλα των κιτρινωμένα έγέμιζαν τούς δρόμους του περιβολιού. Τὰ λουλούδια έμπαραινούνταν και ή γιασεμιά έδιδε τὰ τελευταία της άνθη. Αυτὰς τες βραδυές όλα τὰ παιδιά, με επί κεφαλής τὸ ξανθό παλληκάρι, ήρχονταν κάτω από τήν κρεββατίνα και έκαναν μεγάλο συμβούλιο. Τι έλεγαν κανείς δεν άκουε, τί άπεφάσιζαν κανείς δεν ήξευρε.

Τὸ βέβαιον είναι, ότι είχαν βαρεθῇ τή ζωή αυτή και ήθελαν να γυρίσουν πίσω και μόνο τὸ παλληκάρι που αγάπησε τούς θε-τούς γονείς του, ήθελε να μείνουν ακόμη, να μείνουν για πάντα.

Τήν ώρα αυτή, ή εξώθουρα εκτύπησε δυνατά, φωνές και κακό έδόθησαν και ένα από τὰ διδυμα φειδόπουλα έγλύστρησεν ως εκεί να ιδῇ τί συμβαίνει. Έγύρισε πίσω, τούς τὰ εξήγησε, και τὸ λεοντάρι τότε, για να μην κάνῃ κακό εις τόν περιβολάρχη και τή γυναίκα του, τήν ώρα ίσια ίσια, που τὰ άλλα παιδιά ήθελαν να μείνουν για να ιδούν τί ο' άπογίνη, τούς είπεν ότι πρέπει να γυρίσουν στην πρωτινή τους ζωή. Έτριξε λίγο τὰ δόντια και σε μια στιγμή μια άρχουδα, δυο φείδια, ένας λύκος, μια άλεπού, μια τίγρις, ένας έλέφας (μὰ μικρός), μια καμηλοπάρδαλις, ένα τσακάλι και ένα ώραίο λεοντάρι, μαζεύθησαν κάτω από τήν γιασεμιά, σάν ναταν αυτή ή μητέρα τους και ύστερα σιγά σιγά, εις τή σκοτεινιά τής νύκτας, ένα-ένα έφυγε και χάθηκε!

Η άρχή και ή εξουσία δεν εύρηκε τίποτε, παρά έναν ήσυχο και αγαθό περιβολάρχη, μια άπλοή ή γυναίκα, που γύρω εις τὸ φῶς του λύχνου έσυζητούσαν τὰ ιδι-κάτους συμφέροντα και τες ιδιές τους δουλειές. Έτσι έφυγαν όπως και ήλθαν. Άμμ' έγινῃκεν ήσυχία, ο περιβολάρχης έβγήκε να ιδῇ τί κάνουν τὰ παιδιά και πως άργούν, άλλ' άπόλυτη σιωπή έδα-

σίλευε παντού. Σάν να τὸ εφάνηκε μόνο μακριά εις τήν πεδιάδα, εις τὸ φῶς του φεγγαριού που είχαν ανατείλῃ από τὸ βουνό, πως εκινούντο περίεργες σκιές άγρίων ζώων.

Έτσι έγύρισε μελαγχολικός και σιωπηλός πίσω σπίτι του. Τὸ λάδι του λύχνου έτελείωσε, τὸ φῶς έσβυε σιγά-σιγά, ή γυναίκα στὸ άκουσμα άπελπισμένη έμάζευσε τὰ ραψίματα, και έπεςαν να κοιμηθουν με τήν προσευχή να τούς ξαναστείλῃ ο Θεός πίσω τὰ παιδιά, κορίτσια και άγόρια μαζί, έστω και με τὰ δικά των φυσικά, έστω και αν θα τούς έγίνοντο εμπόδιο στὸ κάθε τί, έστω και αν θα έμάλωναν καθημερινώς...

Τήν άλλην ήμέρα που εξύπνησαν, ή γιασεμιά ήτο ξερή, τὸ περιβόλι γυμνὸ και παγωμένος άέρας επάχνιζε τὰ χορτάκια.

Ήτο δυνατόν τὸ ίδιο όνειρο, τήν ίδια βραδυά, να είχαν ιδῇ τὸ άντρώγυνον;

ΦΑΚ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

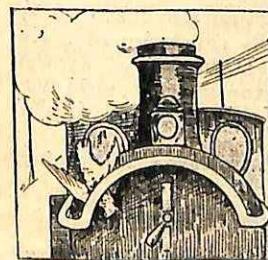
Άβυσσινιακή φιλαρέσκεια

Εις τήν Άβυσσινίαν αί γυναίκες έχουν χρώμα σοκολατί δια να τὸ κάμουν δέ ολίγον ανοικτότερον, — τὸ όποιον, φαίνεται, εκεί-πέρα είναι τὸ άχρον άωτον τής φιλαρεσκείας, — υποβάλλονται εις «θεραπείαν», ή όποία διαρκεί τρεις μήνας.

Η κυρία που θέλει ναλλάξῃ, χρώμα, χώνεται όλη εις ένα μάλλινον σάκκον αφίνουσα έξω μόνον τὸ κεφάλι της. Μεσα εις τόν σάκκον άνάπτονται χλωροί κλάδοι ένός εύόδους φυτού, ο καπνός έχει τήν ιδιότητα ναποχρωματίζει τήν επιδερμίδα και ή κυρία βγαίνει από εκεί — μέσα με νέον δέρμα χρώματος καφέ-με-γάλα.

Νέου είδους κυνήγιον

Τὸ πτηνόν αυτό κατελήφθη από ένα τραίνον καθ' ήν στιγμήν έπετοσε χαμηλά και διέσχισε κατά πλάτος τόν δρόμον. Τὸ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Ο Παυλάκης στέκεται στην πόρτα με τήν μαμμά του. Άπ' τὸ δρόμο περνά ο στρατός, που έρχεται από τὰ γυμνάσια.

Εμπρός πηγαίνει ή Σημαία μας, έπειτα οί σαλπικγκται, σκορπίζοντες εις τόν άέρα γοργά σαλπίσματα, και έπειτα οί στρατιώται τέσσαρες τέσσαρες, υπερήφανοι, με βήμα σύμφωνο και ζωηρό, με τὰ τουφέκια στὸν ώμο και τὰ σπαθιά στη μέση.

— Μαμμά, θέλω κ' έγώ να γίνω στρατιώτης.

— Παιδί μου, είσαι μικρός ακόμη. Όταν θα μεγαλώσης.

— Και πότε θα μεγαλώσω;

— Όταν βγάλῃς μουστάκια.

— Και πότε θα βγάλω μουστάκια;

— Όταν γίνῃς μεγάλος.

— Σάν τόν μπαμπά;

— Ναί, σάν τόν μπαμπά.

— Ού! Θα περάσῃ πολὺς καιρός ως που να γίνω τόσοσ! Έγώ τώρα θέλω να γίνω στρατιώτης.

Και κλαίει, και κλαίει ο Παυλάκης γιατί δεν ήμπορεί να μεγαλώσῃ άμέσως.

Αίφνης παύει τὰ κλάματα, σκουπίζει τὰ δάκρυά του με τούς γρόνθους του και φεύγει. Ένθυμήθη ότι ο κουμπάρς του είναι γεμάτος. Τρέχει, τόν σπάζει, άρπάζει τὰ χρήματα και χάνεται.

Μετ' ολίγον επιστρέφει σωστὸς στρατιώτης, με τενεκεδένιο σπαθί και ξύλινο τουφέκι.

Τὸ βράδυ με γυμνὸ σπαθί, με τὸ τουφέκι στὸν ώμο, με τὸ μουστάκι... — αλλά δεν έχει, τὸ ελκυσμένησα, — περπατᾷ υπερήφανος από δωμάτιο, έν δυό, έν δυό.

Και τὸ φάνεται ότι είναι μεγάλος πλέον.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ

Οι φιλόπονοι, εύρίσκουν καιρόν δι' όλα. Οι άκηροί προφασίζονται αιώνας ότι δεν έχουν καιρόν.

Παίγνιον

[Έστία ή υπό τὸν Δωδωναίον]

ΟΥ	ΒΗ	Ο	ΝΩΣ	ΩΝ
ΣΕ	ΠΑ	ΤΡΑ	ΔΕ	ΔΙΝ
ΡΑ	ΜΙ	ΠΟ	ΡΟΣ	ΡΑΓ
ΜΗ	ΝΑ	ΒΑΚ	ΝΑΙ	ΓΗ
ΔΗ	ΡΙΣ	ΝΟΣ	ΟΣ	ΧΟΣ

Να συναρμολογηθουν αί άνωτέρω 25 συλλαβαί ώστε αποτελεσθουν έννέα λέξεις σημαίνουσai: Αυτοκράτορα τών νεωτέρων χρόνων, πλανήτην, χώραν τής Ν. Αφρικής, Αυτοκράτορα ρωμαίων, Άρχαίον θεόν, Βασιλέα τής Κρήτης, μέγαν Βοτανικόν, Άρχαίαν θεάν και άρχαίον Βασιλόπαϊδα.

Αήλωσης: — Αί λύσεις είναι δεκταί κατά τούς γνωστούς όρους.

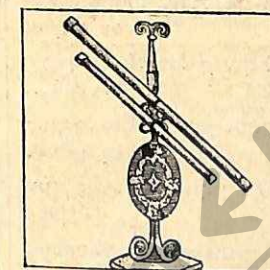
Δύσις τὸν Παιγνίου τὸν 46ου φυλλαδίου

Τὸ ώραίότερον περιοδικόν είναι ή Διάπλασις.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ Συνδρομηταί, παρακαλούνται, δια να μη παραπίτῃ τὸ φύλλον των, να δηλώουν άμέσως τήν νέαν των διεύθυνσιν εις τὸ Γραφεϊόν μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά δια τήν έντύπωσιν τής νέας ταινίας. Άλλως δεν εύθυνόμεθα δια τήν άπώλειαν τὸν φύλλον.

σιν υπό τὸν μηχανικόν, όταν έφθασαν εις τόν σταθμόν.

Τὸ τηλεσκόπιον τὸν Γαλιλαίου

Τὸ τηλεσκόπιον αυτό, τὸ πρώτον που υπήρξε και δια τὸν όποιον ο Γαλιλαίος άνεκάλυψε τόν Δία τόν Ίανουάριον τοῦ

1610, εύρίσκειται όλονέν εις τὸ Φυσιογραφικόν Μουσείον τής Φλωρεντίας. Είπε τὸ άτελέστερον άλλα και τὸ ένδοξότερον όλων τών τηλεσκοπίων τὸν κόσμου.

Τὰ παράδοξα τών αριθμῶν

[Έστία ή υπό τὸν Άθανάσιον Διάκον]

Εάν γράψετε κατά σειράν τούς τριάκοντα διηπίους αριθμούς 37-66 (3738 394041..... κτλ.) και χωρίσετε αὐτούς εις πενταψήφια τμήματα, θα αποτελεσθουν 12 πενταψήφιοι αριθμοί. Άν λάβετε τούς έξ πρώτους και τούς προσθέσετε, και τούς έξ τελευταίους ώσαύτως, θα εύρετε ίσα άθροίσματα. Περίεργον! και όμως ιδού:

37383	52535
94041	45556
42434	57585
44546	96061
47484	62636
95051	46566
360939	360939

18α τὸν 'Ο-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ Β

ΕΥΞΕΙΝΟΥΠΟΛΙΣ—ΑΓΧΙΑΛΟΣ

Ἄν καὶ ἔινε πολὺ παλαιὸν τὸ αξίωμα, ὅτι ἐνώπιον τοῦ θανάτου καὶ τῶν μεγάλων συμφορῶν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἴσοι, ἐν τούτοις, ὅταν ἐπεσκέψῃν πρὸς μὴν τὴν Εὐξεινούπολιν καὶ τὴν Νέαν Ἀγχιάλον, εἶδον ἐκεῖ ἐμπροσθέν μου τόσο ζωντανὴν καὶ ὀλοφάνερην τὴν μεγάλην καὶ τραγικὴν αὐτὴν ἀλήθειαν, ὥστε μοῦ ἐφάνη τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ ὡς πολὺ νῆα καὶ πρωτότυπος.

Μέσα εἰς μίαν φτωχικὴν καὶ μελαγχολικὴν γυναικίαν ἐνὸς ἀπεραντοῦ κάμπου, τὴν ὁποίαν μετὰ φλογεροῦ μίσους κατέκαιεν ὁ κατακόκκινος ὀφθαλμὸς τοῦ ἡλίου, κ' ἐξαπλουμένην εἰς ὅλους τοὺς ὀρίζοντας πέριξ, ἐστρατοπέδευεν ἡ νεόκτιστος Εὐξεινούπολις.

Λέγω δὲ ἐστρατοπέδευεν, διότι τόμοιόμορφον ὄλον τῶν μικρῶν ἐκείνων σπιτιῶν τῆς καὶ ἡ κανονικότητι αὐτῶν παρὰ τὰς εἰς στίχους, σὲ κάμνει νὰ νομίσῃς, ὅτι εὐρίσκεσαι ἐμπροσθέν εἰς μίαν στρατιωτικὴν παράταξιν, ἀναμένουσαν ἕνα «ἐμπρός-μάρος» διὰ νὰ ξεκινήσῃ.

Καὶ καταλλήλοτον μέρος ἀπὸ τὸν μελαγχολικὸν ἐκείνων κάμπου διὰ τὴν ζωφροῦν ψυχολογικὴν κατάστασιν τῶν ἐλληρικῶν θυμάτων τῆς βουλγαρικῆς βαρβαρότητος καὶ θηριωδίας, δὲν ἤμποροῦσε νὰ γίνῃ!

Τὰ αὐτὰ εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεῖς καὶ διὰ τὴν μελαγχολικὴν εἰκόνα, ὅσον καὶ διὰ τὴν οἰκονομικὴν οἰκοδομικὴν τῆς νέας Ἀγχιάλου, ἂν καὶ τὸ ἔδαφος τῆς δευτέρας αὐτῆς δὲν ἔχει τὴν κανονικὴν ὁμαλότητα τῆς πρώτης.

Ἄλλ' ὅτι θέλομεν νὰ εἰπώμεν ἐδῶ τώρα καὶ διὰ τὰς δύο αὐτὰς νεοκτίστους πόλεις, δὲν εἶνε οὐτὸ τὸ παλαιότυπον τῶν ἀρχιτεκτονικῶν τῶν (;) σχεδίων καὶ τόμοιόμορφον τῶν προσωρινῶν ἐκείνων σπιτιῶν τῶν ὄλων, οὐτὸ δὲ κανονικὸν τῆς οἰκονομίας τῶν, οὐτὲ ἡ ψυχολογικὴ ἐννοία τῆς τοπογραφικῆς εἰκόνης τῶν, οὐτὲ κἂν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἡ γνωστοτάτη πρόνοια καὶ προστασία!

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Θριαμβεῶν Μεγαλοϊδεάτης

ΤΟ ΡΥΑΚΙ

Ἐκεῖ—ψηλὰ—στὴ ράχι τοῦ βουνοῦ, κάτω ἀπὸ μιὰ πεύκη, λίγο νεράκι πηδᾷ ἀπὸ τὴν σχισμάδα τοῦ βράχου· κυλᾷ γρήγορα-γρήγορα καὶ καταβαίνει ἀπὸ τὸ βουνό· κ' ἐνῶ τρέχει καὶ σχηματίζει μικρὸ ρυάκι, σύρει μαζί του καὶ λίγα χαλίκια.

Ἐλαφρὸς ψιθυρισμὸς ἀκούεται: τὸ ρυάκι φθάνει τώρα στὴν πεδιάδα. Ἐκεῖ ἀνώνεται μ' ἐν ἄλλο καὶ τὰ δύο μαζί σὺν καλὰ ἀδελφάκι φιλοῦνται. Τώρα τὸ ποταμάκι διασχίζει ὅλη τὴν πεδιάδα.

Μιὰ μόνη καταπράσινη γραμμὸν φαίνεται ἀπὸ μακρὸν: τὸ ποταμάκι ποτίζει τὰ χόρτα κ' ἐκεῖνα μεγαλύνουν.

Τὰ πουλάκια ἔρχονται στὰ χαμηλὰ κλαδάκια τῶν δένδρων καὶ πίνουν.

Μακρότερα περνᾷ ἀπὸ τοὺς κήπους· οἱ χωρικοὶ ποτίζουν τὰ λαχανικά τῶν· τὰ παιδιὰ τῶν ρίπτουν καραβάρια στὸ νερό.

Καὶ τὸ ποταμάκι πάντα τρέχει· περνᾷ ἀπὸ τοὺς μύλους. Ἐκεῖ—κάτω—χύνεται ἀπὸ τὸν ὑψηλὸ βράχο καὶ στρέφει τοὺς τροχούς τοῦ ὑδρομύλου.

Εἶνε τόσο χρήσιμο τὸ νερό του· παντοῦ πηγαίνει καὶ ὅλοι τὸ θέλουν.

Τώρα ὅμως, ἐνῶ περνᾷ ἀπὸ τὸ δάσος, τὰ νερά τὸν πληθύνουν.

Ὁ ποταμὸς διασχίζει τὴν πόλιν καὶ μεγάλα καράβια πλέουν στάνκιντα νερά του.

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὑψηλὰ γεφύρια ἐνώνουν τὰς ὁδοὺς του καὶ μικρὰ ἀτμόπλοια πλέουν ἀπὸ τὴν μιά εἰς τὴν ἄλλη.

Ὁ ποταμὸς διασχίζει ἀκόμη τὴν μεγάλην πεδιάδα κ' ἔπειτα χύνεται ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

Αἰγίερος

ΚΑΡΑΒΙ

Καράβι, καραβάκι μου, ποῦ τὰ λευκὰ πανιά σου

[νιά σου]

Μοιάζουν μὲ κύκνους φορεσιά, ὁπᾶχεις κύκνου στήθος

[κνου στήθος]

Σὺν τρέχει μέσ' τῆς λίμνης του τὰ διάφανα νερά...

[νερά...]

Ποῦ πᾶς, καλὸ καράβι μου; Εὐλογημέ-

[νος γῆναι]

Ὁ δρόμος σου κ' ὁλόπρημα νὰ ἔχῃς τὸν ἄερα!

[ἄερα!]

Νᾶξερεις, καραβάκι μου πόσες γλυκεῖες ἐλπίδες

[ἐλπίδες]

Ἐπάνωθ' σου κρέμονται! Σὲ καρτεράει ἡ κόρη

[κὸρη]

Τοῦ καπετάνιου ἡ μηρησι! Σὲ καρτερᾷ

[μηνάδες]

Ὁπᾶχουν μέσα ναῦτες γιουὺς, μὲ πόθο

[τὰ παιδιὰ τῶν]

Νὰ σφίξουν στὴν ἀγκάλη τους! Μὲ δάκρυα, μὲ λαχτάρα

[κρυα, μὲ λαχτάρα]

Ἀκαρτερᾷ νεόπανδρες ξενητεμένους ἀνδρες!

[ιδρες!]

— Καράβι μου, ὦρα σου καλὴ καὶ πρῆ-

[μὸς ὁ καιρὸς σου!]

Χαβάθας

ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ

Εἶνε μεσάνυχτα καὶ γύρω παντοῦ ἄκρα ἡσυχία.

Ὁ οὐρανὸς κατασκότεινος, ἡ νύκτα βαθειά. Μόλις διακρίνονται τ' ἀχνὰ ἀστέρια φωτίζοντα ἀμυδρῶς τὴν γῆν. τὴν ὁποίαν περιβάλλει τὸ μαῦρον καὶ πυκνὸ τῆς νύκτας πέπλο...

Αὐτὸ τὸ σκοτάδι, ποῦ κάμνει ἀνατριχίλα, πόσα κρύπτει, πόσα σκεπάζει, καὶ

εἰς τὴν ἡσυχία αὐτὴ πόσα μαντεύει ἀνέμους, πόσα πολλὰ!... Τὲς δυστυχίες τοῦ κόσμου τῆς ἀπειρίας τῆς ἔχει κρυμμένες ὑπὸ ὄνυχ γαλήνης, ἀλλὰ πόσο τρομερὰ!..

Ἔτσι εἶνε καὶ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου, σκεπασμένος ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ πέπλο τοῦ μέλλοντος, τὸ ὁποῖον ποῖος ξέρει πόσες τοῦ φυλάττει συμφορές.

Ἄλλ' ὅπως περιμένουμε νὰ παρέλθῃ ἡ τρομακτικὴ νύκτα καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας νὰ μᾶς δώσῃ νέας ἐλπίδας καὶ ζωὴν, οὕτω ἂς περιμένωμεν μὲ ὑπομονήν, ἐλπίζοντες εἰς τὴν διαρκὴ καὶ φωτεινὴν ἡμέραν τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον δυστυχίαι...

Μαῦρα Μάτια

Ο ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ἐποφείλισθε τοῦ πολυτίμου χρόνου! Τὸ σωτήριον τοῦτο παράγγελμα, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ φανερόν, καθιστᾷ ἀκόμη σαφέστερον τὰ ἐξῆς παραδείγματα ἐπιφανῶν ἀνδρῶν. Ὁ Σαμουὴλ Σμαίλς ἀναφέρει ὅτι:

Ὁ ἱατρὸς Μάσων Γουὶν μετέφρασε τὸν Λατίνον ποιητὴν Λουκρήτιον μεταβαίνων ἐπ' ἀμάξης εἰς τοὺς ἀσθενεῖς του.

Ὁ Κίρκ Ουόλτ ἐμαθε τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν καθ' ὃν χρόνον μετέβαινε ἀπὸ τῆς οἰκίας του εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ Βαγεσσὸν, μέγας σφραγιστογράφος τῆς Γαλλίας, συνέγραψεν ὀκτώδεκα καὶ σοφὸν βιβλίον χρησιμοποιῶν τὰ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὰ ὁποῖα τῷ ἔμενον ἀπὸ τῆς σιγμῆς καθ' ἣν τῷ ἀνῆγγελλον ὅτι εἶνε ὥρα τοῦ γεύματος ἕως ὅτου ἐτοιμασθῇ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ὁ Βύρνει διάσημος μουσικοδιδάσκαλος ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Ἱταλικὴν καὶ Γαλλικὴν γλῶσσαν καθ' ὃν χρόνον μετέβαινε εἰς τὰς οἰκίας τῶν μαθητῶν του.

Ὁ διάσημος γλωσσολογὸς Μπούρριτ κατὼρθωσε νὰ μάθῃ δεκαοκτὼ γλώσσας καὶ εικοσιδύο εὐρωπαϊκὰς διαλέκτους καθ' ὃν χρόνον ἐργάζετο ὡς σιδηροδρομὸς.

Τέλος ὁ ἡμέτερος Ἀλέξανδρος Ραγκαβὴς μετέφρασε διὰ στίχων τὴν ἐλευθερωθεῖσαν Ἱερουσαλὴμ τοῦ ἱταλοῦ ποιητοῦ Τάσσου καθ' ὃν χρόνον ἐταξίδευεν ἐν Εὐρώπῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Ἐχὼν μικροσκοπικὴν ἔκδοσιν ὡς τὸ μικροσκοπικὸν σῶμά του, τὸ ἐγκλείον διως μεγάλῃ ψυχὴν καὶ καρδίαν, ἐργάζετο καθήμενος εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ ὀχηματός. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν ἔπαυε καὶ νὰ στρέφῃ τὸ ἔξυπνον βλέμμα του πρὸς τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, δι' ὧν διήρχετο ἡ ἀμαρτωτοχία.

Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος.

Παίδικον Πνεῦμα

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης μεταφράζει ἐν ποίημά ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

— Περιέργον, λέγει, ἐνῶ στὴ γαλλικὴ ἔχει ὁμοιοκαταληξίαν, στὴν ἐλληνικὴ δὲν ἔχει!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑξορίστου Βασιλέως

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 27ην Ὀκτωβρίου 1910

ὍΣΟΙ μ' ἐρωτοῦν, ἂς μάθουν ὅτι ὁ νέος Διαγωνισμὸς Ψευδογράμματος θὰ προκηρυχθῇ ἐντός ὀλίγου. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι ὅσοι ἔχουν διαθέσειν νὰ ψευδογράμωσιν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένουν τὴν προκήρυξιν. Τοὺς ὅρους τοὺς ξέρουν!

Μελάχρα, σοῦ στέλνω τὰς καλλιτέρες μου εὐχές γιὰ τὴν γιορτὴ σου. Τὸ πουλάκι μοῦ εἶπε τί ὥρα καὶ ἐπεράσατε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Ἦταν καὶ ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα, καὶ ὁ Λεοντόκαρδος Ἑλληρ, καὶ ἡ Ρεζεντᾶ, καὶ ἄλλες πολλὲς ποῦ τώρα θὰ παρουν ψευδώνυμον διὰ τὸ Κράτος τῶν Ἀνθέων. Ἀλθθθαι! Ἀλθθθθαι! Δὲν εἶνε κανένα δυστύχημα αὐτό. Νὰ ἰδῇς πῶς σὲ λίγον καιρὸ θὰ σοῦ ἀρῇσι καὶ τὸ Ναύ-παιον καὶ θὰ τὸ ἀγαπήσῃς ὅσον καὶ τὸν ὠραῖόν σου Βώλον. Παρηγορήσου λοιπὸν ἀπὸ τῶν-ρα... Δὲν ἔχω ἀδελφὸν ἀπὸ τὴν Εὐξείνου καὶ σοῦ φανερώσω τὴν διευθύνσιν σου. Ζήτησέ του τὴν μὲ Μικρὸν Ἀγγελίαν.

Ἐλάβα τὴν συνδρομὴν σου καὶ σοῦ ἔστειλα ὅ, τι ἐξήγησες, Ἀνδρῆν Τρ. Ἐδίδαξας καὶ τὸν Γρίφον τῆς Στέλλας, δηλαδὴ τὸ Λίνιγμα, καὶ πέ τῆς ὅτι ἂν ἐξασηθῇ ἀκόμη, θὰ κάμνῃ ὥρα καὶ Πνευματικῆς Ἀσκήσεως.

Ἦ γοῦρα σοῦ, Οὐρανία Μολή, ἐλθ-φθῃ καὶ ἐν καιρῷ θὰ δημοσιευθῇ· μὴν ἀνησυ-χῇς. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ψευδογράμωσῃς καὶ σὺ, διότι μὲ τὸ ψευδογράμωμα ἀναπληροῦνται οἱ κατ' ἔτος παρα-τούμενοι συνδρομηταί. Ἔτσι εἶνε· ἄλλοι φεύ-γουν, ἄλλοι ἔρχονται. Μπορεῖ ποτε νὰ μεί-νουν πάντες οἱ ἴδιοι; Ἄν εἶχα ἀκόμη τοὺς πρώτους μου συνδρομητάς, τοὺς πρὸ 33 ἐτῶν τώρα θὰ ἦμουν Διάπλασις Γερωντων!...

Ἀγωνία Ἐθνομάρτυρος, ἡ πρὸς τὴν Μπα-ρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκον ἀπάντησις τοῦ ἄβου φύλλου κατὰ λάθος ἀπηλυμένο πρὸς αὐ-τὴν ἐνῶ ἦτο διὰ σέ. Τὸ λάθος ἔγινε διότι τὴν ἐπιστολὴν σου εἶχες ὑπογράψῃ μόνον μὲ τὸ-νομά σου, καὶ δὲν θὰ ἐγίνετο ἂν ἔγραφες συ-γχνῶς καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου.

Καὶ διατὶ νὰ μὴ σὲ θέλω, Αἰγίερος, ὅταν θὰ μεγαλώσῃς ἀκόμη κατὰ ἐν ἔτος; Νᾶξερεις πόσα χρόνια σὲ περνοῦν πολλοὶ συνδρομηταί μου! Καὶ πόσα συνδρομητάρια μὲ εἶνε τώρα μητεροῦλες καὶ ἐξακολούθουν νὰ μ' ἔχουν! Ἐύκολα μπαίνει κανεῖς εἰς τὸν κύκλον μας, ἀλλὰ δύσκολα βγαίνει. Ἀγάπη εἶνε αὕτη!...

Ἀλθθθαι, Κρητικοπούλα, μὴ φορὰ εἶχα ἕνα συνδρομητὴν Χαλαρόν Κόσμον, ποῦ ἐγά-λασε κόσμον. Καὶ κανεῖς ποτε δὲν ἔμαθε τὸ-νομά του, διότι τὸ ἐκράτοσε πολλὸ μυστικόν. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ τώρα, ποῦ εἶνε πιά μεγάλος, δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τὸ φανερώσω. Τὸ δυνερόν σου δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ πραγματοποίη-τα. Εἰς τὴν Εὐρώπῃ τοῦλάχιστον ἀρετὰ κο-ρίτσια ὡς τώρα ἐπέταξαν εἰς τὰ ὕψη μὲ ἀερο-πλάνα. Θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτὸ κ' ἐδῶ, ἐννοία σου!

Ἐύχαριστῶ, Ἀέσω Μαλ., διὰ τὸ ἔσπα-θίμα. Σοῦ ἔστειλα τὰ βιβλία ποῦ ἐξήγησες καὶ χαίρω πολὺ ποῦ σοῦ ἀρῇσι τόσο ὁ Τιάρκος. Ἀλλὰ καὶ εἰς πόσον δὲν ἀρῇσι; Εἶνε πραγμα-τικῶς ἀπὸ τὰ θελκτικώτερα μυθιστορήματα ποῦ ἐδημοσίευσας ὡς τώρα.

Ἀεροναυτοπούλα, εἰμπορεῖς νὰπαντήσῃς ὅτι καὶ λυκαργαί, καὶ καθηγηταί, καὶ γυμνασιάρ-χαι, καὶ διευθύντριάς ἀνωτέρων Παρθεναγω-γείων, κ' ἐδῶ καὶ εἰς τὸ Ἰεζωτικόν, δὲν τὸ θεωροῦν ἐντροπὴν τῶν «νὰ μαζεύουν δεκάρες» διὰ τὴν Διάπλασιν. Ἀπεναντίας τὸ κάμνουν μὲ χαρὰν καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν, διότι ἔχουν τὴν πεποιθῆσιν ὅτι εὐεργετοῦν τοὺς μαθητάς των, εὐκολύνοντες αὐτοὺς νὰποκτοῦν ἕνα τό-σον ὠφέλιμον περιόδιον. Ἄλλως τε καὶ τὸ

Ἰπποκρίτων τῆς Παιδείας ἐπανελημμένως ἐ-ξέδωκεν Ἰγκυκλίους, διὰ τῶν ὁποίων τοῖς συγισταῖ νὰ ἐργάζωνται ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως. Λατρευτὴ Πατρίδα, εἶδα τὸ πρόγραμμά τῆς ζωῆς σου καὶ εὐχομαι νὰ στέλῃς ἡ ἐπιτυχία ὁ-λους αὐτοὺς τοὺς «μπελάδες». Ναί, ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷς εἶνε ἀδελφός τοῦ κ. Φαίδωνος.

Παπαρούνα, φίλησέ μου τὴν μικρὰν Ἀγλα-ίαν, ποῦ μὲ τὴν τῆς ζωηρότητά μου περιγρά-φεις, ὥστε ἐνόμισα ὅτι τὴν εἶδα καὶ τὴν ἄ-κουσα. Ἐθαύμασα δὲ καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς, διότι λίγα κοριτσάκια πέντε ἐτῶν μποροῦν νὰ διαδᾶζουν «καλὸύτιστα». Νὰ μιὰ μέλλουσα διαπρεπὴς συνδρομητρία! Ἀλλὰ τίνο; θὰ μοιάσῃ;...

Μικρούλα μου Κλεοπάτρα, τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἰδῇς τὸνοματάκι σου εἰς τοὺς ὁδοὺς, διότι ἡ λύσις σου δὲν συνωδεύετο ἀπὸ τὸ ἀπαράτητον δεκά-λεπτον. Μὴν τὸ ξεχάσῃς ἄλλη φορὰ.

Ἰωάννα Ἀδράκ, δὲν ἐνθυμούμαι νὰ μοῦ ἔ-γραψας καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπῆντησα. Νὰ σοῦ γῆση ἡ νεογέννητη χαριτωμένη κορούλα. Σοῦ ἔστειλα διὰ τὸ βραβεῖόν σου τὸν τόμον σου νὰ σοῦ ἐνθυ-μίσῃ «τὴν εὐτυχισμένην ἐποχὴν ποῦ πέρασες μαζύ μου». Ἢ, τώρα ἔχεις ἄλλαις εὐτυχίαις, καὶ πρέπει νὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ δὲν μὲ ξεχάσῃς ὅλους τοὺς ἡμέρας.

Ἀδελφὴ τῆς Ἑλλάδος, εὐχομαι νὰ γίνῃς ἐν-τελὴς καλὰ καὶ τὸ προσεχὲς σου γράμμα, πολὺ γρήγορα, νὰ μοῦ τὸ γράψῃς ἀπὸ τὸ τραπέζι σου, καὶ ὅχι ὅπως τοῦτο ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Εἰ-δεῖς πόσο ὑπέφερες διὰ νὰ μὴ ἀκούσῃς τὸ μπα-μπὰ καὶ νὰ καθήσῃς στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρόν μ' ἑλαφρὰ φορέματα; Μὴν τὸ ξανακάνῃς!

Ἦ φίλη μου Ι. Κ. διὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐκ παραδρομῆς ἐνεκρίθη το ψευδώνυμον Γαληνὰ Θάλασσα, παρακα-λεῖται νὰ μοῦ στείλῃ ἄλλο πρὸς ἔρχασιν, διότι αὐτὸ ἔχει δοθῇ εἰς ἄλλην φίλην μου πρὸ πολλοῦ (φυλ. δον).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ θυμάρ» τῆς Παπα-ρούνας—Διάφορα τοῦ Γυμνασίου Ἰωαννίνων—«Ἀνέκδοτον» τοῦ Γορδίου Δεσμῶν.—«Ἀλύπη ἀνὸφελ» τῆς Κρητικοπούλας.—«Ἦ γιγὰν» τοῦ Ἑξορίστου Βασιλέως.—«Ὁ ἀφορεσμός» τῆς Σουλφίδος.—«Τὸ τῆς» τῆς Γαλανῆς Σταν-ροφόρας.—«Τὰ πρῶτα γράμματα» τοῦ Αἰγι-ρου.—Παίγνια καὶ Π. Πνεύματα διαφόρων.—Ἀπορρίπτονται: «Παραπλόν οὐρανοῦ» (ἄτεργον).—«Ἦ κράμνη».—«Οἱ δύο λαοί».—«Τὰ κακὰ τῆς μοῖρας».—Ἀβία καὶ Καλο-σύνη (γνωστὰ ἢ ἀκατάλληλα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδιν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναισθητοῦ, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος γρ. 1. Τῶ ἐγκρίνο-μενα ἢ ἀνανεοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνέκδοτον εἰς ἀγῶνα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Βασιλεῖς τῶν Ὁρέων, α. (Γ.Κ.) Γενναῖα Ἑλληνίς, κ. Λαοδῶδες Πήλιον, α. Εὐγενὴς Καρδία, κ. (Ζ.Μ.) Ἐ-νοσεῖχον Ποσειδῶν, α. (Α.Ζ.) Ἐνδοξὸς Ἑλλάς, α. (Χ.Ε.) Ἰαπότης τοῦ Ἡλίου, α. Ἑλπίς τοῦ Μέλωντος, α. (Ρ.Α.) Τουκο-μάχος Ἑλλάς, α. (Β.Λ.) Ροβεσπιέρως α. (Β.Α.) Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Βράχος τῶν Γλάρων, α. Ἀνέμισα τῶν Ἀθηνῶν, κ. Κόρη τοῦ Γαλῶν κ. Κελαρῶσσα Κοίρη, κ. Λευκόλενος Ἦρα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-λάξουν: ἡ Αἴρα τοῦ Ἀνάθρον (καὶ ὅ, Αἴρα τοῦ Ἀπείρου ὡς κατὰ λάθος ἐδημοσίευσθῇ εἰς τὸ ἄβον φύλλον) μὲ Ἀπέλιπα Ἑλπίδα, Πο-θητὴν Κωνσταντινούπολιν, Σανθὴν Μουσιμὲ, Ἰδανικότητα.—ἡ Ἀγωνία Ἐθνομάρτυρος (0)

μὲ Ἀνθος τοῦ Βοσπόρου, Χαβάθαν, Ἐξό-ριστον Ἀνθία, Μικρομέγαν.—ἡ Ρεζεντᾶ (0) μὲ Ἐγγονον Αὐ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,40.

Τόμοι 6 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 10ος καὶ 13ος ἐξητηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1909

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκαστος τιμᾶται:

*Αδελτος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50.
Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκαστος τιμᾶται:

*Αδελτος φρ. 7 Χρυσὸς φρ. 10.

Τόμοι 4: τῶν ἐτῶν 1906, 1907, 1908 καὶ 1909, ὧν ἑκαστος τιμᾶται:

*Αδελτος φρ. 8 Χρυσὸς φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 16 Νοεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 23 Νοεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 11 Δεκεμβρίου.

506. Δεξιόγραφος

Τῶν δισολλάβων πρόθεσιν
Με μετοχὴν ἑνόνει
Κ' ἕνα ὀρθαῖον ἀνακτα
Ἀμέσως φανερώσεις.

*Εστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Ν. Σταυράκη

507. Στοιχειόγραφος

Κεφαλὴν μόνον ἀλλάξεις
Ἀναφυκτικῶς ποτοῦ
Καὶ ποιήματος ἐν εἶδος
Φανερώσεις δι' αὐτοῦ.

*Εστάλη ὑπὸ τὸ Ἀμάραντο Λουλοῦδι

508. Ἀναγραμματισμός

Στὸ κεφάλι σου θὰ μ' εὕρης
Ὅπως ἔχω ἂν μάρψης·
Ὅποια πόλις θὲ νὰ γίνω
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσης.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μικρομήγα

509. Αἶνιγμα

Χίλιοι μύριοι καλογέροι
Ὡς ἕνα ράσο τυλιγμένοι.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρμού τοῦ Πραξιτέλους

510. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* + * = Ὑποθετικόν.
* * * * * = Πατρὶς ἐθνομάρτυρος
* * * * * = Ζῶων φορτηγόν.
* * * * * = Φίλος Μ. Ἀλεξάνδρου.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡσόδου τοῦ Ἑλληναίου

511. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Δένδρον — ἐλάττωμα = φωνῆν
Ζῶων ἄγριον — ἀκρωτήριον = σύμφωνον
Ρῆμα ἀσχαῖον — ἐπιφώνημα = βεβαιωτικόν.

*Ἀθροισμα ὑπολοίπων: *Ενδοξος πρωτεύουσα

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἡλιοστάλαχτος

512. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνας

Ἡ Ἑλλή ἐπαίξεν εἰς τὸν κῆπον ὅσῳ νὰ ἔλθῃ ὁ μπαμπᾶς τῆς νὰ γευματίσουν. Ἐξαφνα ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ. Τί τὴν ἐπίασεν;

*Εστάλη ὑπὸ Καλλιόπης Παπαϊωάννου

513. Μεσοστιχὲς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

1, Οὐράνιον σῶμα· 2, Στοιχεῖον τῆς φύσεως· 3, Ἐπίρρημα τόπου· 4, Ζῶων φορτηγόν· 5, Τραπουλόχαρτον.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δόκτορος Κούκ

514. Φωνηεντόλιπον

τ — ὁστγντ — μ — πγλ

515. Γεῖφος

no	no	no	no	no	no
ο	ω	μ	1	ε	σθ
no	no	no	no	no	no

*Εστάλη ὑπὸ Πάνου Δ. Παπαδημητρίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40

406: Χαδρίας (Χάδση, ἄς) — 407. Μορφεύς Ὀρφεύς — 408. Πεύκη λεύκη.

409. ΓΑΛΗΝΟΣ 410-414. Τῇ ΦΟΡΜΙΓῃ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ω: χῶλος, ῥώμη, χῶρα, λαγώς, μωρός. ΠΑΙΔΙΣΙΣ — 415. Μένιπ — ΑΤΤΑΛΟΣ — πος — ἵππος —

κάν =)ἐλα + (ὅστις — τίς) — ὅς = ΜΕΝΕΛΑΟΣ — 416. ΘΥΜΟΥ ΚΡΑΤΕΙ (ΘΥα, ΜΟΥ — σική, ΚΡΑθις, ΤΕΙρεσίας) — 417. Μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε. — 418. Ἐξ οἰκείων τὰ ἀλλότρια (ἔξ οἴκου — ὄντα — ἄλλο — τρία).

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΕΙΣ

Ἀπλασιακὴ Αὐτοκρατορία. — Ἀναγνωρίζε πρέσβυν Κάιρου Γαλανὴν μὲς Στανροφόρον. Προσεγγίς Ἐφημερίς Κυβερνήσεως ἥτις ἀποσταλῆσεται τοῖς ὑπηκόοις καὶ τοῖς αἰτούσι. — Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς P. R. Βόλον. (Γ', 217)

Παιδικὲς Σελίδες, Π. Σ. Δέλτα: «Γιὰ τὴν Πατρίδα, Καρδιά τῆς Βασιλοπούλας». Πουλιέται στὸ Βιβλιοπωλεῖον «Ἑστίας» Στὸ Λονδίνον, τυπογραφεῖον Βελώνη 18, 19, 20. Appold Street, E. C. (Γ', 184-8)

Ἀσπρο στὸ Εὐζωνάκι μας! Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Γλυκοχάραμα, Λάκρυ τῆς Δυστυχίας, Λευκὸ Τριαντάφυλλο, Παρνασσός, Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης, Τιμολέων, Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο, Ρῖον Ἀκρογιαλιά, Μάρκος. (Γ', 218)

Ἀπλασιακὴ αὐτοκρατορία. — Παρατηρήσεις Κυβερνήσεως Δεινοπαθουμένης Ἑλλάδος, ἐσχηματίσθη νέα. Πρωθυπουργός καὶ Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν. Τουρκομάζος Ἑλλάς, Ἑσωτερικῶν: Ροβεσπιέρος, Στρατιωτικῶν: Ἑλλίς τοῦ Μέλλοντος, Ναυτικῶν: Ἰδαρίκον τοῦ Ἑλληνοσ, Οἰκονομικῶν: Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος, Δικαιοσύνης: Οὐραμπεύων Μεγαλοιδεάτης. Ἀπονέμεται τῷ τέως πρωθυπουργῷ Δεινοπαθουμένη Ἑλλάδι, διὰ τὰς πρὸς τὴν αὐτοκρατορίαν ὑπηρεσίας, παράσημον αὐτοκρατορικῶς ἀετοῦ. Ἀπολυθέντος Μικρομέγα, διορίζεται Παγοδόμος διοικητῆς Ἀτικοδοτωτίας. Διορίζεται πρόξενος Καλαμών ἀπευθυνθέν Βολταῖος P. R.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 46 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 393]

ΑΘΗΝΩΝ. *Ηλ. Σπ. Κανίλλης, Χ. Γ. Οἰκονόμου, Μαρίας Γ. Βλαδίμηρου, Δ. Γ. Παπαγκάκη, Κωνσ. Φατῆας, *Ηλ. Π. Φομοπόδης, Χαρίκλεια Β. Παπασπυροπούλου, Δ. Μαρ. Γιαννουκάκης, Πλ. Δελίνδης, Κ. Α. Ἀδαμόπουλος, Ν. Α. Ἀδαμόπουλος, Κερκηραϊκὸς Ἀσὶθ, Ν. Μαρτινοπούλου, Αἰλα Γ. Σταυροπούλου, *Αθ. Κ. Διακηρύας, Κ. Α. Οἰκονόμου, Κωνσ. Χρ. Ἐλσαδάνης, Σοφία Π. Ζαφειρίου, Κωνσ. Τ. Καρδαῖος, Μαρία Παπαδάκη, Χρυσούλα Ματθαίου, Μαρὰ Δ. Πετροχειλίου, Στιφ. Δ. Πετροχειλίου, Φανή Ν. Λεωτσάκου, Α. Α. Χατζηϊωάννου, Ν. Σ. Ἀποστολάκης, Αἰλα Γ. Ζήση.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ. *Ἑλλῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Π. Γ. Παπαθανασόπουλος, *Αθ. Γ. Πολυμερόπουλος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΙΓΙΟΥ. *Α. Π. Κυριαζόπουλος. ΒΟΛΟΥ. Π. Παπασκυφόπουλος, *Αλεξάνδρα Δ. Διαμαντοπούλου (46, 46) Δ. Ν. Τζόνος. ΓΥΘΕΙΟΥ. Δημ. Α. Φραγγιάς. ΔΕΦΝΕΙΟΥ. Λεων. Ἀδαμόπουλος, Χρήσιος Ἀδαμόπουλος.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Τ. Γ. Μπαγατόπουλος. ΘΗΡΑΣ. Π. Α. Δελίνδης. ΚΑΛΑΜΩΝ. Δισποῖνα Π. Λούση, Μαρία Χρυσόπουλου, Διον. Χρυσόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ. *Ἑλευθ. Σ. Παπαγεωργακόπουλος, Γε. Χόμπης, Μάκος Νεζών, Σπ. Α. Μαρτίνης, Γ. Παλῖος, Ν. Γιαννοῦσης (46). Κ. Π. Μανδῆλης.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Ἀσπασία Α. Πυλαγινού, *Αλ. Π. Ἀλεξιάδης, *Αθ. Μονίκης.

ΚΗΦΙΣΙΑΣ. Σπ. Π. Βερίττας. ΚΟΡΙΝΘΟΥ. Μ. Α. Τρίκκας.

ΛΑΜΙΑΣ. Χρ. Ἀλ. Χριστοφόρου. ΛΑΡΙΣΣΗΣ. *Αλ. Κ. Σαλίμης.

ΛΕΧΕΩΝ. Ρίκα Ν. Ἀγγελόπουλου. ΜΑΡΜΑΡΙΟΥ. Σμαράγδα Σ. Ρεγκούκου, ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Ἰωάν. Ποταλῆς, Κων. Β. Ζάγκας.

ΠΑΤΡΩΝ. *Αθηνά Ν. Μανωλίδου, ΣΠΑΡΤΗΣ. Εἰμαρέννη (46, 46), *Αθ. Δ. Βαλασίνης.

ΣΥΡΟΥ. Φωτ. Χρ. Μουχτόπουλος. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. *Αρτινί, Γ. Β. Βασιλόπουλος, Χρ. Σ. Λουκίπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Παν. Α. Γούσιος, Κωνσ. Στουμπιάδης, Κλεομένη Π. Παπασπυρίδου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΕΑΝΑΠΡΕΙΑΣ. Γ. Μοάτσος (46, 46) *Ελπίς Βλάση (46, 46).

ΖΙΦΤΑΣ (Αἰγύπτου). Ἀνδρέην Τρίπου. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Μυστῆ Π. Ἀλεποδελή.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Μιρόνη Μίση (46, 46), Γ. Χ. Χρηστίδης (41, 43).

ΚΑΙΤΡΟΥ. Μεν. Η. Ρούλης. ΚΑΡ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ. Ἀγγελιαφόρος Ἑμῆς.

ΚΥΔΩΝΙΩΝ. *Αθηνά Ε. Ἀδανῆ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ. Κάμεν (46, 46) Σολῆς (46, 46), Ὑπατία Μ. Παπαδοπούλου, Π. Α. Γαλιτῆς (46, 46), Κλῆαρος Ν. Μανωλῆς (46, 46).

ΠΑΖΑΡΤΖΗΚΙΟΥ. Νίκος Νίκογλου, Σμαράγδα Μιλλιογλου.

ΠΟΡΤ-ΣΑ-Π'Δ. Κερκηραϊκὴ Αἰδα (46, 46), Γεννεόφυγος Ἑλλῆς (46, 46), Οὐρανία Μ. Χανδῆ (46, 46), Αἰκατερίνη Κυπριανῶ (46, 46) Ἰωρ. Γ. Διαμαντῆ (46, 46), Σουλῆ Ι. Νίγη (46, 46).

ΡΑΜΛΙΟΥ. Ἰφιγένεια Ι. Α. Παπῆ (46, 46), ΡΕΘΥΜΝΟΥ. Μελέτι Ι. Σαϊτάκης, Εὐαγ. Βαλαῆς.

ΣΑΜΟΥ. Ἑμ. Κάπας, Κάβο-Φονῆς, (46, 46) Ἀγωνία Ἑθνομάρτυρος (46, 46).

ΣΜΥΡΝΗΣ. Οὐρανία Μολῆ. ΧΑΝΙΩΝ. Ἀνδρ. Ι. Ἀνδουλάκης.

ΧΙΟΥ. Χιὰκ *Ακρογιάλι, Μ. Βερίτης (46, 46).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐπὶ τῶν ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ ὁνόματα ἐτιθέσαν εἰς τὴν Κληροδοσίαν καὶ ἐκλήρωσαν οἱ ἐξῆς: ΚΩΝ. Τ. ΚΑΡΔΑΡΑΣ, Ἀλέων Ζαλιχάρη, ἐν Ἀθήναις, ΚΑΒΑΡΧΟΣ Ν. ΜΑΝΩΛΑΤΟΣ ἐν Κωνσταντινῇ, ΦΩΤΙΟΣ ΧΡ. ΜΟΥΧΤΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Σμύρῃ, Σχολῆς ἐν Σμύρῃ, ΑΘΑΝ. ΜΟΥΚΗΣ μαθητῆς Α'. τῆς Ἰωνανῆς ἐν Ἀργοστολίῳ, καὶ ὁ μὴν πρῶτος ἐνεργήσῃ δι' ἑξήμισι οἱ δι' ἄλλοι διὰ τρεῖς μῆνας ἑκάστος.

Πεννόντων λεπτὰ 30 διὰ τὸν προσηχὲ Διαιωνισμὸν.

Οἱ ἀποστέλλαντες ἀνεὺ δεκαλέπτον τὴν λύσιν δι' ἀναγνώριαν, οὗτε ὁ ἀποστέλλαντες πεντάλεπτον ἀνὶ δεκαλέπτον. (Ἐπαμεινώνων ὁδωρικῶν 10 παρὰς ἐποδυναμεί μὲ 5 λεπτὰ ὅτε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰς).